

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2017. augusztus 27.
Évközi 21. vasárnap

Isten hatalmas Fia

Jézus kérdése nap mint nap utolér minket: „Kinek tartotok engem?”

Az apostoloknak feltett egykori kérdés elől egy darabig el lehet menekülni, de aztán utolér és naponta válasza ösztönöz minket. Válaszunknak a kereszttel és a feltámadás titkából kell kiindulnia. A húsvéti esemény óta az Egyház többé nem tud Jézusra úgy gondolni és róla szólni, hogy ne állnánk oda keresztjéhez és ne sietnénk szüntelenül az ő üres sírjához, mert a kereszten az értünk szenvedő Istent szemlélhetjük és az üres sír közelében láthatjuk meg Krisztust a feltámadás dicsőségében. Ennek igazságát Szent Pál apostol így fogalmazza meg a rómaiakhoz írt levelében: Jézus „a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult” (Róm 1,4). Mivel a feltámadás elválaszthatatlan a kereszthaláltól, ezért az apostol kijelentése az Úr halálára is vonatkozik, azaz a mi Urunk a szenvedés vállalásával és kereszthalálával is Isten hatalmas Fiának bizonyult.

Szentnek azt nevezzük, ami az Istené, amit Isten lefoglalt magának, amit az ember visszavonhatatlanul felajánlott,

odaadott Istennek vagy ami egyesült Istennel. Van szent idő, amelyet Istennek adunk, vannak szent helyek, amelyeket az istentisztelet céljára foglalunk le és használunk, és vannak felszentelt szentélyek, akik egészen átadják magukat, életüket Istennek. Magától értetődő, hogy valóságos Istenként Jézus szent. Ugyanakkor valóságos emberként is magán hordozza a szentség jegyeit, mert ugyan mindenben hasonlóvá lett hozzánk, emberekhez, a bűnt kivéve, azaz egész földi életében Istené maradt, szent maradt, s ennek köszönhetően mutathatja meg számunkra az élet-szentség útját, amelynek célja az Istennel való egyesülés. A bűn kivételével tehát Jézus mindent magára vállal, ami az emberi létezést, az emberi sorsot jellemzi, még az életnek azokat az elemeit is, amiktől mi emberként menekülni próbálnánk: az éhezést és a szomjazást, a fáradságot, az elutasítottságot, a megszégyenítést, a megaláztatást és végül a szenvedést és a halált. Mindezek, azaz amit mi az emberi élet árnyoldalának tartunk, megszűnnek a feltámadás után.

Jézus kérdése nap mint nap utolér minket: „Kinek tartotok engem?” Ezt a kérdést az képes megválaszolni, aki újjászületett Krisztusban.

Újjászületés

Minden vallásnak az Isten-keresés és vele való egyesülés a lényege.

Keresztény emberként hisszük, hogy a kereszten és a feltámadásában Isten hatalmas Fiának bizonyuló Jézus Krisztus vezet el minket az örökkévaló Istenhez és egyedül Krisztus az üdvösség közvetítője. Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy Krisztus tanítványai vagyunk, vele egyesülünk, ő az életünk és életszentségre törekvésünk forrása. A vele való közösség és egyesülés új emberré formál minket, azaz halálának és feltámadásának kegyelmi hatása már keresztény életünk kezdetén, a megkeresztelkedésünkkel megnyilvánul. Ezt az újjászületést Szent Pál apostol így foglalja össze: „Nem tudjátok, hogy mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg? A keresztség által ugyanis vele együtt a halálba temetkezünk, hogy amint Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt halálából, úgy mi is új életet éljünk” (Róm 6,3-4)

Új név, új küldetés

Urunk, Jézus Krisztus! Te Simont, az egyszerű halászt Péternek, azaz sziklának nevezted el.

Az új név azt jelezte számára, hogy új feladatot, küldetést kapott tőled. Ennek teljesítésére nem emberi képességei, hanem a te megújító segítséged tette őt alkalmassá. Neki adtad a mennyek országa kulcsait, az Egyház kulcsait. Segítsd minden korban a pápát, hogy ajtót nyisson az emberek számára az üdvösség felé!

Évközi 21.

vasárnap

Iz 22,19-23
Róm 11,33-36
Mt 16,13-20

Hétfő

1Tessz 1,2b-5.8b-10
Mt 23,13-22

Kedd, Ker. János

vértanúsága
Jer 1,17-19
Mk 6,17-29

Szerda

1Tessz 2,9-13
Mt 23,27-32

Csütörtök

1Tessz 3,7-13
Mt 24,42-51

Péntek

1Tessz 4,1-8
Mt 25,1-13

Szombat

1Tessz 4,9-11
Mt 25,14-30

Évközi 22.

vasárnap

Jer 20,7-9
Róm 12,1-2
Mt 16,21-27